

K-a žaloby byly doručeny, není vlastník nemovitosti, na niž se vede exekuce, totožný se skutečným dlužníkem. Právo zástavní jest sice pro vymáhanou pohledávku nuceně vloženo na spoluvlastnické polovici Antonína B-a, to by však mělo podle § 138 ex. ř. význam jen, kdyby usnesení, jímž bylo povoleno vnucené zřízení práva zástavního, již bylo právoplatné. Usnesení toto však pravomoci proti Antonínu B-ovi st. nenabylo, protože podle vypovědi doručujícího orgánu i toto usnesení bylo doručeno Antonínu B-ovi ml., a Antonín B. st. je dosud ani neobdržel. Bylo proto pro nedostatek exekučního titulu rekursu Antonína B-a st. vyhověno a exekuční návrh zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jak plyne ze spisů, bylo pro vymáhanou vykonatelnou pohledávku stěžovatelovu právo zástavní na nemovitosti vzaté do dražby — alespoň formálně — právoplatně již zřízeno. Mohlo proto podle § 138 ex. ř. býti vyhověno stěžovatelovu návrhu, by vnucená dražba nemovitosti té byla povolena, aniž bylo třeba, by bylo předloženo vyhotovení exekučního titulu, a to dokonce i exekučním soudem odlišným od soudu vydavšího exekuční titul. Z toho plyne, že soud povolující exekuci podle § 138 ex. ř. nemá vždy možnost a proto ani povinnost, by zkoumal zákonnost původního exekučního titulu, nýbrž musí se obmeziti na zjištění, zda jsou splněny zvláštní podmínky ustanovení § 138 ex. ř. Že v souzeném případě — alespoň formálně — byly splněny, není podle spisů pochybné. Šměl proto také rekursní soud přihlížeti jen k obsahu spisů a podle nich o rekursu rozhodnouti. Zařídív jejich doplnění šetřením o postupu při doručování žaloby a exekučního povolení a o stěžovatelově totožnosti se skutečným dlužníkem, jednal proti zásadě zákazu novot v rekursním řízení, již nejvyšší soud hájí důsledně od prvopočátku, co vstoupily v platnost civilní soudní řád, pokud se tkne exekuční řád t. č. ještě platné. Podle toho neměl rekursní soud při vyřízení rekursu míti ani zřetel k výsledku doplňovacího řízení, k němuž dal podnět, nýbrž měl posuzovati věc podle jejího stavu v řízení před prvním soudem, zůstává stěžovateli, by se domáhal nápravy pořadem, který mu zákon dává jinak na ruku (srov. rozh. čís. 10.896 sb. n. s.).

Čís. 11412.

Důvodem rozvodu může býti i jen jediné zlé nakládání. Nevyhledává se, by zlé nakládání bylo zjevem přímo zřúdné povahy, zvláštní brutality a surovosti, stačí každé nepřátelské, tedy úmyslné, tělesnou neporušenost manželovu poškozující jednání, jež jest svou povahou surovým vybočením ze slušného styku mezi manželi, byť i nemělo v zápětí těžké ublížení na těle neb jinak nenaplnovalo pojem těžkého poškození na těle podle trestního zákona.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, Rv II 747/30.)

Maňželka žalovala manžela o rozvod manželství od stolu a lože z viny žalovaného, ježto ji tak spolíčkoval, že jí proděravěl ušní bubínek. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Zákon sice mluví v § 109 obč. zák. o zlých nakládáních (schwere Misshandlungen). Tím však nepředpokládá několik útoků, nýbrž stačí již jeden jediný útok rázu v zákoně naznačeného (sr. rozh. čís. 7802 sb. n. s. a čís. 14.094 sb. Glaser-Unger). To plyne jednak z povahy věci, podle níž nelze myslet, že zákon chtěl manžela nutit k setrvání v manželském společenství, dopustil-li se druhý manžel na něm — třebaže jen jednou — zlého nakládání nejsurovějšího rázu s nesnesitelnými následky, jednak z úvahy, že zákon v témže místě užívá při rozvodových důvodech úkladů a tělesných vad množného čísla, ačkoli nemůže býti vážných pochybností, že tu stačí i jen jediný úklad aneb jediná vada, a že zákon užívá při rozvodovém důvodu ubližování při množném čísle ještě přídavku »opětované«, naznačuje tak jasně, že v ostatních případech přes to, že tam užívá množného čísla, takové opětování nemusí býti. Pro dovolatelův názor, že zlé nakládání jest rozvodovým důvodem, je-li zároveň zjevem přímo zruďné povahy, zvláštní brutality a surovosti, není v zákoně podkladu. Stačí každé nepřátelské, tedy úmyslné, tělesnou neporušenost manželovu poškozující jednání, jež jest svou povahou surovým vybočením ze slušného styku mezi manželi, byť i nemělo v zápětí těžké ublížení na těle nebo jinak nenaplněvalo pojem poškození na těle podle trestního zákona.

Čís. 11413.

Žádost dcery již vyvěněné o doplnění věna může se setkat s úspěchem jen, prokáže-li, že dostala věnem méně, než bylo úměrné majetkovým poměrům rodičů v době jejího sňatku, při čemž se způsobilost osob věnem povinných, by poskytly věno takto vyměřené, posuzuje ovšem podle doby, kdy byl vznesen nárok na doplnění věna.

Povinnost, dáti nebo doplniti věno dceři, musí splniti předně otec a, nemůže-li tak učiniti, jest k tomu povinna matka.

(Rozh. ze dne 20. února 1932, R I 941/31.)

Manželé Alois a Antonie Ch-ovi zřídili své dceři Marii K-ové již roku 1926 věno. Roku 1931 domáhala se Marie K-ová na Aloisu a Antonii Ch-ových doplnění věna 10.000 Kč. Soud první stolice uložil manželům Ch-ovým, by vyplatili Marii K-ové 8.000 Kč. Rekursní soud vyhověl rekursu manželů Ch-ových potud, že jim uložil, by vyplatili Marii K-ové jen 4.000 Kč.